

FLIGHT & GLORY-SERIE 1

FULL MEASURES

NEDERLANDSE EDITIE

REBECCA
YARROS

#1 *NEW YORK TIMES*-BESTSELLERAUTEUR

Rebecca Yarros

Full measures

Flight & Glory-serie – deel 1

Nederlandse editie

Vertaling Marcel Hagedoorn

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020562125
ISBN e-book 9789401905046
ISBN audiobook 9789020535310
NUR 340

© 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
Copyright © 2014 Rebecca Yarros
Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Full Measures*
door Amara, een imprint van Entangled Publishing, LLC., Shrewsbury,
Pennsylvania, Verenigde Staten.
Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Mo Literary
Services te Amsterdam.

Dit boek is eerder verschenen in 2015 onder het ISBN 9789401905039 en in
2021 onder het ISBN 9789020545364.

Vertaling Marcel Hagedoorn
Omslagontwerp Bree Archer
Omslagafbeelding Getty Images
Omslagontwerp Nederlandse editie Villa Grafica

www.rebeccayarros.com
www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.
Niets uit deze uitgave mag worden veeleenvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door
geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for tekst and data mining, AI training
and similar technologies. No part of this publication may be reproduced,
stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means,
electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the
prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke
en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de pa-
pieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan
zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor Jason. Je verdient altijd en eeuwig
mijn onverminderde aandacht.

Hoofdstuk 1

Wie zou er in godsnaam om vijf over zeven 's morgens op de deur bonken?

Drie kleine klopjes op mijn slaapkamerdeur vormden een soort echo van het hardere geklop beneden. Mijn moeder zou degene die haar ochtendritueel durfde te verstoren weleens even stevig toespreken.

‘Kom binnen!’ riep ik, en ik bladerde door de afspeellijst van mijn iPod voordat ik op *sync* tikte. Hardlopen was beter te pruimen met een muziekje. Nou ja, het was net te doen op die manier. Hardlopen was verschrikkelijk, maar ik had al berekend hoe ver ik moest lopen om al het schranswerk tijdens de kerstvakantie te compenseren. De buitenthermometer gaf aan dat het min tien was, en ik had geen zin om in een ijspegel te veranderen, dus deze kerstvakantie in Colorado moest ik mijn kilometers maar maken op de loopband. Jippie.

Gus' koperblonde krullen verschenen in de smalle deuropening. Hij had mijn laboratoriumbril van scheikunde op zijn voorhoofd. Zijn zeven jaar oude, gefrustreerde gezicht kreeg er de uitstraling van een of andere gesjeesde professor door. ‘Wat is er, knul?’ vroeg ik.

‘Ember? Kun jij de deur opendoen?’ smeekte hij.

Ik zette de muziek van mijn laptop zachter. ‘De deur?’

Hij knikte, en de bril gleed bijna van zijn hoofd af. Mijn lippen trokken samen om mijn lach in te houden. ‘Ik moet naar ijshockey, en mama wil de deur niet opendoen voor carpoolers,’ zei hij.

Ik keek zo serieus als ik kon naar de klok. ‘Oké, Gus, maar het is

nog maar zeven uur, en volgens mij moet je vanmiddag pas ijshockeyen. Mama vergeet nooit een training.' Ik had mijn georganiseerde karakter toch van iemand geërfd.

Hij zuchtte geïrriteerd. 'Maar wat als het wat eerder is?'

'Zes uur eerder?'

'Nou, bijvoorbeeld!' Hij keek me met grote ogen aan alsof ik de domste zus ooit was.

'Oké, knul.' Ik zwichtte, zoals altijd. Door de manier waarop hij gehuild had toen ik vorig jaar naar de universiteit ging, had dat joch zo'n beetje alle macht over mijn ziel gekregen. Gus was de enige voor wie ik mijn schema wel wilde omgooien.

Ik keek nog een keer op Skype voordat ik mijn laptop dichtklapte, in de hoop dat ik mijn vader nog online zou zien komen. Hij was nu al drie maanden, twee weken en zes dagen weg. Niet dat ik het allemaal zo erg bijhield. 'Hij belt vandaag wel,' beloofde Gus, en hij knuffelde mijn zij. 'Hij moet wel. Da's een regel of zo. Ze mogen altijd bellen als een kind jarig is.'

Ik perste een glimlach tevoorschijn en knuffelde zijn iele lijfje. Het boeide niet dat ik vandaag twintig werd, ik wilde alleen maar even wat van papa horen.

Er klonk weer geklop. 'Mam!' schreeuwde ik. 'Deur!' Ik pakte een haarelastiekje van mijn bureau en hield het tussen mijn tanden geklemd terwijl ik van mijn lange haar een paardenstaart maakte.

'Ik zei toch,' mompelde hij in mijn zij. 'Ze doet niet open. Alsof ze wil dat ik mijn ijshockeytraining mis. En je weet dat dat betekent dat ik er voor altijd geen reet van bak! Ik wil niet dat coach Walker denkt dat ik er geen reet van bak!'

'Zeg alsjeblieft niet "reet".' Ik kuste de bovenkant van zijn hoofd. Hij rook naar zijn oranje Spiderman-shampoo en naar zonnestralen. 'Laten we eens gaan kijken.'

Hij stak zijn armen omhoog in een overwinningsebaar, rende voor me uit door de hal en nam de achterste trap, die het dichtst

bij mijn kamer was. Hij gleed door de keuken op zijn sokken, en ik griste onderweg een flesje water uit de koelkast. Het geklop klonk weer, en mama reageerde er nog steeds niet op. Misschien was ze wel samen met April boodschappen aan het halen, al leek het niet logisch dat mijn zusje daar om zeven uur 's ochtends voor te porren was.

Ik liep door de eetkamer, draaide de dop van het flesje en liep de woonkamer in, tegenover de hal. Er stonden twee schaduwen voor de deur, in de aanslag om weer te kloppen.

‘Nog heel even!’ riep ik, en ik maakte een sprongetje over de Lego Star Destroyer die Gus midden op de vloer had laten liggen. Op een stukje Lego gaan staan was hels – alleen iemand met een jonger broertje zou dat kunnen begrijpen.

‘Niet opendoen.’ Mijn moeders zachte gefluister klonk vanaf de eerste trap, die vlak bij de voordeur was.

‘Mam?’ Ik liep om de trap heen en zag dat ze ineengedoken zat, heen en weer te wiegen. Ze had haar handen in haar roodbruine haar – dezelfde kleur als ik – en de lokken zaten door haar vingers geweven. Er was iets aan de hand. ‘Mam, wie staan er voor de deur?’

‘Nee, nee, nee, nee, nee,’ mompelde ze, en ze weigerde haar hoofd van haar knieën op te tillen.

Ik bewoog naar achteren en keek met opgetrokken wenkbrauwen naar Gus. Hij haalde zijn schouders op en keek me aan met een blik van zie-je-nou-wel. ‘Waar is April?’ vroeg ik hem.

‘Die slaapt.’

Natuurlijk. Ze was zeventien; het enige wat April deed was slapen, er stiekem tussenuit knijpen en vervolgens weer slapen.

‘Goed.’ Er klonken weer drie kloppen. Ze waren snel, efficiënt en werden begeleid door een zachte mannenstem.

‘Mevrouw Howard?’ De stem klonk vervormd, maar door het raampje in het midden van de deur kon ik zien dat hij naar voren leunde. ‘Alstublieft, mevrouw.’

Mijn moeder hief haar hoofd en keek me aan. Haar ogen zagen er doods uit, alsof iemand al het leven eruit had gezogen, en haar mond hing er slap bij. Ze leek niet meer op mijn altijd zo perfect verzorgde moeder.

‘Wat is er allemaal aan de hand?’ vroeg April. Ze gaapte uitgebreid en ging op de bovenste traprede zitten. Haar felrode haar zat helemaal in de war omdat ze net wakker was.

Ik schudde mijn hoofd en draaide me naar de deur. De deurkruk voelde warm in mijn hand. Op de basisschool hadden ze ons geleerd om tijdens een brand nooit een warme deur te openen. Waarom dacht ik daar nou weer aan? Ik ging weer naar mijn moeder en maakte een keuze. Ik negeerde haar smeekbede en opende heel traag de voordeur.

Twee legerofficieren in blauwe uniformen stonden op de stoep, met hun petten in hun handen. Mijn maag maakte een buiteling. *Nee. Nee. Nee.*

Ze wist het. Daarom had mijn moeder de deur niet opengedaan. Ze wist het.

Tranen brandden in mijn ogen, en vervolgens in mijn neus, nog voordat de mannen een woord konden zeggen. Ik liet mijn flesje water uit mijn handen vallen. Het knalde open op het deurkozijn en het water liep over hun glimmende schoenen. De jongste van de twee soldaten begon te praten en ik stak mijn vinger omhoog om hem het zwijgen op te leggen voordat ik zachtjes de deur weer dichtdeed.

Mijn ademhaling veranderde in gesnik, en ik leunde met mijn hoofd tegen de warme deur. Ik had de deur opengedaan naar een hevige brand die mijn hele familie zou uitroeien. Ik haalde beverig adem en plakte een glimlach op mijn gezicht terwijl ik me omdraaide naar Gus. ‘Hé, knul.’ Ik streelde zijn mooie, onschuldige kleine hoofdje. Ik kon niet tegenhouden wat zou komen, maar ik kon hem dit wel besparen. ‘Mijn iPhone ligt op mijn nachtkastje.’ *In de kamer*

die het verst van de voordeur is. ‘Waarom ga je niet even op mijn kamer Angry Birds spelen? Dit gaat niet over ijshockey, maar over volwassenendingen, oké? Ga maar spelen tot ik je weer kom halen.’

Zijn ogen begonnen te glinsteren, en ik glimlachte nog harder. Hoelang zou het duren voordat ik die glinstering ooit weer in zijn ogen zou zien? ‘Cool!’ gilte hij en hij rende de trap bij de voordeur op, langs April. ‘Zie je wel, van Ember mag ik wel op háár telefoon spelen!’ plaagde hij terwijl ik zijn voetstappen naar mijn kamer hoorde rennen.

‘Wat is er nou allemaal aan de hand?’ vroeg April.

Ik negeerde haar en richtte me op mijn moeder. Ik ging op mijn knieën zitten op de tree onder die van haar en veegde haar haar naar achteren. ‘Het wordt tijd om ze binnen te laten, mam. We zijn er nu allemaal.’ Ik glimlachte halfbakken en mijn zicht werd wazig.

Ze reageerde niet. Het duurde even voor ik doorhad dat ze dat ook niet van plan was. Ze was gewoon... afwezig. April gleed naar beneden over de treden en ging naast mama zitten. Ik opende de deur weer en barstte al bijna in tranen uit toen ik het medelijden in de ogen van de jongere soldaat zag. De oudere soldaat nam nu het woord. ‘June Howard?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Ember... December Howard. Mijn moeder,’ zei ik snikkend, en ik gebaarde achter me, ‘is June.’ Ik ging naast haar staan, reikte door de balustrade heen en legde mijn hand op haar rug.

Hij kon ook verwond zijn. Gewoon verwond. Ze kwamen ook aan de deur voor een ernstige verwonding. Ja, gewoon verwond. Dat konden we wel handelen.

De soldaten knikten. ‘Ik ben kapitein Vincent en dit is luitenant Morgan. Mogen we binnenkomen?’

Ik knikte. Kapitein Vincent droeg hetzelfde embleem op zijn schouder als mijn vader. Ze stapten naar binnen, hun natte schoenen piepten op de tegels van de hal, en deden de deur achter zich dicht.

‘June Howard, de vrouw van luitenant-kolonel Justin Howard?’ vroeg hij. Ze knikte zwakjes, maar bleef naar het tapijt kijken, terwijl kapitein Vincent mijn wereld uit elkaar liet spatten.

‘De secretaris van het leger heeft me gevraagd om u te vertellen dat het hem heel erg spijt dat uw man, Justin, vanochtend, 19 december, is gesneuveld tijdens zijn dienst in Kandahar, Afghanistan. Hij werd gedood in een vuurgevecht met Afghaanse soldaten in het ziekenhuis, tijdens een aanval die we nog aan het onderzoeken zijn. De secretaris betuigt u en uw familie zijn oprechte deelneming vanwege het tragische verlies.’

Mijn handen gleden naar de trapleuning om overeind te blijven, en mijn ogen gingen dicht terwijl de tranen over mijn wangen stroomden. Ik kende de regels maar al te goed. Ik was al twintig jaar de dochter van een soldaat, dus ik wist dat ze ons binnen een paar uur moesten informeren. Een paar uur. Een paar uur geleden leefde hij nog. Ik kreeg geen lucht meer; ik kreeg het niet voor elkaar om lucht in mijn longen te krijgen in een wereld waar mijn vader er niet meer was. Het was niet mogelijk.

De grond zakte onder mijn voeten vandaan, en een ongekende pijn scheurde door mijn lichaam. Ik brak uit in een gesnik dat ik niet meer onder controle had. De gil die April slaakte knalde door het huis, en verscheurde me. God, wat deed het pijn. Wat deed het pijn.

‘Mevrouw?’ vroeg de jonge luitenant. ‘Is er iemand die we voor u kunnen bellen? Slachtofferhulp komt er zo aan, maar tot die tijd?’

Slachtoffer. Mijn vader was vermoord. Dood. Hij was neergeschoten door een Afghaanse soldaat. Mijn vader was een dokter. Een dokter! Wie schoot er in godsnaam een dokter dood? Ze moesten het mis hebben. Had mijn vader überhaupt een wapen?

‘Mevrouw?’

Waarom zei mijn moeder niets?

Ze bleef stilzitten, haar blik op het patroon van de traploper, en weigerde te antwoorden.

Ze kon niet antwoorden.

Er veranderde iets in me. Het gewicht van verantwoordelijkheid knalde op mijn schouders en haalde wat pijn weg, zodat ik weer kon ademen. Ik moest nu wel volwassen zijn, want niemand anders die hier was kon dat. 'Ik zorg wel voor haar totdat Slachtofferhulp hier is,' bracht ik uit met een bevende stem, over Aprils gegil heen.

'Weet je het zeker?' vroeg kapitein Vincent, en hij kreeg een bezorgde blik op zijn gelaat.

Ik knikte. 'Ze hebben ons een map gegeven, mocht dit...' Ik drukte mijn knokkels in mijn mond en beet er zo hard op als ik kon om het huilen te onderdrukken. Ik vermande mezelf weer en ademde diep in. Waarom was het zo verdomd moeilijk om te ademen? 'Mocht dit gebeuren... gebeurd zijn.' Mijn vader geloofde dat goed voorbereide mensen niets overkwam. Hij baalde er vast van dat hij er geweldig naast zat.

De kapitein knikte. Hij pakte een formulier en ik moest verifiëren dat de informatie die erop was ingevuld, geschreven in het handschrift van mijn vader, klopte. Dit was ons adres, ons telefoonnummer. Dat waren onze namen en geboortedata. De luitenant schrok. 'Fijne verjaardag, December,' fluisterde hij.

Kapitein Vincent keek verontwaardigd naar hem. 'We vinden het heel erg voor jullie. Slachtofferhulp komt binnen een uur en het zorgteam staat klaar, als jullie dat goedvinden.'

Ik ging akkoord. Ik kende de procedure, en ik wist wat mijn moeder nodig had.

De deur ging achter hen dicht en ze lieten ons gebroken achter.

Het daaropvolgende uur zat mijn moeder stil op de trap terwijl April op mijn schouder uithuilde. Dit was niet echt. Dat kon niet. Ik kon haar niet stevig genoeg vasthouden om haar te laten stoppen met huilen. Het zorgteam kwam ongeveer op het moment dat Aprils gehuil in gesnif was veranderd. Ik gebaarde ze naar binnen. Gewapend met medelevende blikken en een uitgebreid takenpakket

namen de drie vrouwen, die ook voor de eenheid van mijn vader werkten, alles over wat nog gedaan moest worden. De afwas en de was werden gedaan, en de cornflakes die Gus op de keukenvloer had laten vallen werden opgeveegd. Ik wist dat ze hier waren om ons te helpen – ze zouden het ons wat makkelijker maken totdat oma hier zou zijn – maar het voelde alsof ze ons huis binnendrongen en alles overnamen omdat we niet meer voor onszelf konden zorgen.

Wie hield ik nou voor de gek? Mijn moeder zat nog steeds ineengedoken op de trap. We konden niet voor onszelf zorgen. Een van de vrouwen bracht Gus een snack en verzekerde me toen ze terugkwam dat hij nog steeds opging in het spelletje Angry Birds. Ik kon het hem niet vertellen. Ik kon het gewoon niet.

De medewerker van Slachtofferhulp klopte een uur later zachtjes op de deur, en ik deed open. April liep met mijn moeder naar de bank en liet haar zitten, en legde een stapel kussens in haar rug om haar overeind te houden. Haar blik ging van het tapijt naar het zwarte scherm van de televisie, die in de tv-kast stond. Ze weigerde ons aan te kijken. Ik wist niet zeker of ze wel echt begreep wat er nou allemaal gebeurd was. Daarentegen wist ik zelf niet eens of ik het wel allemaal zo goed begreep, maar ik had de luxe niet om roerloos voor me uit te staren.

‘Mijn naam is kapitein Adam Wilson,’ zei hij ter introductie. Hij droeg hetzelfde blauwe uniform als de twee soldaten die eerder voor de deur stonden en leek zich ongemakkelijk te voelen in de rol die hij toegewezen had gekregen. Dat kon ik me maar al te goed voorstellen. Zijn lichaam vulde bijna helemaal de loveseat op waar hij in zat tegenover mijn moeder, en hij trok de salontafel naar zich toe, waarbij het sporen achterliet op het tapijt. ‘Wil je dat er aantekeningen worden gemaakt?’ Hij keek naar mijn moeder. ‘Voor wanneer ze er weer aan toe is?’

‘Ik doe het wel,’ zei een vrouw van het zorgteam zachtjes, met een pen en notitieblok in de aanslag.

Kapitein Wilson haalde een stapel papier uit zijn leren koffertje en trok aan zijn stropdas om die een beetje te fatsoeneren. 'Er is nog een kind, klopt dat?' Hij bladerde door wat papierwerk totdat hij een formulier pakte. 'August Howard?'

'Gus is boven,' antwoordde ik, en ik ging naast mijn moeder op de bank zitten, aan de kant van kapitein Wilson. Ik had de zwarte map die ik uit het kantoor van mijn moeder had gehaald stevig vast. Het was de laatste map in de archiefkast, precies zoals pap me verteld had voordat hij vertrok. 'Ik heb het hem nog niet verteld.'

'Wil je dat ik dat doe?' vraagt kapitein Wilson zachtjes. Ik overwoog het heel even. Mama was nu niet in staat om het met hem te bespreken, en kapitein Wilson was vast getraind om zulk soort informatie goed over te brengen. Maar ik kon het niet over mijn hart verkrijgen dat een vreemde het leven van mijn broertje volledig op zijn kop zou zetten.

'Nee. Dat wil ik zelf doen.'

April begon weer te huilen, maar mama zat nog steeds onbewogen voor zich uit te kijken, geestelijk afwezig. 'Ik wil hem er nog niet mee confronteren. Zijn wereld is tenminste nog normaal. Hij weet nog niet dat het nooit meer hetzelfde zal zijn.' Ik hield mijn eigen snikken in. 'Hij is zeven jaar en alles wat hij kende is zojuist tot een einde gekomen. Dus ik geef hem liever nog een paar mooie minuten.' *Voordat ik hem helemaal verwoest.* Mijn huid werd rood door de nieuwe opkomende tranen. Ik vermoedde dat het de komende tijd wel zo zou blijven. Ik moest meer controle krijgen over mijn traanbuisjes.

Kapitein Wilson schraapte zijn keel en knikte. 'Daar kan ik inkomen.' Hij legde ons uit wat zijn rol was, dat hij ons ging begeleiden door het proces van de dood van mijn vader. Hij zou ons helpen met het papierwerk, de ceremonie, de dingen die niemand zag aankomen. In zekere zin was hij onze begeleider, naar ons toe gestuurd als buffer tussen ons rouwproces en het Amerikaanse leger. Ik was

blij dat hij er was, ook al haatte ik het feit dat hij bestond.

Hij zou bij ons zijn totdat we aangaven dat we hem niet meer nodig hadden.

Nadat hij klaar was met zijn uitleg, begon het vragenvuur. April excuseerde zichzelf, zei dat ze even moest liggen. Ik twijfelde er niet aan dat ze binnen een paar minuten alles op Facebook zou knallen. April was geen type dat in stilte kon lijden.

De vragen kwamen opzetten, en ik opende de zwarte map. Mijn vaders handschrift vulde de pagina's van zijn testament, zijn levensverzekeringspolis en zijn laatste wensen. Alle papierwerk was keurig gesorteerd voor dit moment. Wisten we waar hij begraven wilde worden? Wat voor kist hij wilde? Was er iemand die we bij ons wilden hebben? Klopte het bankrekeningnummer waar het geld van de levensverzekering naartoe moest? Of we naar Dover wilden vliegen om zijn stoffelijk overschot nog te zien voordat het leger hem klaarmaakte om begraven te worden?

Dover. Het leek de legervariant van de rivier de Styx.

Mijn moeder bleef stil, en bleef naar het zwarte beeld van de televisie staren terwijl ik antwoord gaf op kapitein Wilsons vragen. Geen enkele vraag bracht haar uit haar roes, geen aanraking van haar hand, geen fluistering van haar naam kon haar terugbrengen naar de plek waar ik zo graag wilde dat ze zou zijn. Het werd me ineens overduidelijk dat ik er helemaal alleen voorstond. 'Is er iemand die we kunnen bellen om deze dingen samen met je moeder door te nemen?' Zijn mond werd strak toen hij discreet mijn moeders kant op keek. Ik had geen idee hoeveel gechoqueerde weduwes hij in zijn carrière had ontmoet, maar mama was in elk geval mijn eerste.

Mijn oma kwam pas over een dag. Omdat ze mijn vaders moeder was, wist ik dat het leger haar ook officieel had geïnformeerd. Ik twijfelde er niet aan dat ze al onderweg was, maar tot ze hier kwam, was er niemand anders. Mijn moeders ouders waren al overleden, haar broer had ons altijd al links laten liggen, en ik kon geen re-

den bedenken om nu contact met hem te zoeken. ‘Dat doe ik wel,’ antwoordde ik. ‘Ik neem de beslissingen totdat zij dat weer kan.’

‘Ember?’ Gus’ jonge stem klonk vanaf de trap. ‘Wat is er allemaal aan de hand?’

Ik legde mijn moeders hand weer in haar schoot. Het was niet alsof ze doorhad dat ik hem al die tijd al vasthad. Na de diepste zucht die ik ooit in mijn leven gezucht had, liep ik naar mijn broertje. Ik ging naast hem zitten op de trap en bracht, op een manier die een zevenjarige zou kunnen begrijpen, alles op hem over wat we wisten. Maar eigenlijk wisten we niets. Het enige wat we echt zeker wisten, was: ‘Papa komt nooit meer thuis, Gus.’

Zijn kleine blauwe ogen vulden zich met tranen en zijn onderlip begon te trillen. ‘Hebben de slechteriken hem te pakken?’

‘Ja, lieverd.’ Ik nam hem in mijn armen en wiegde hem heen en weer zoals ik al deed toen hij nog een baby was, de wonderbaby van mijn ouders. Ik veegde het haar van zijn voorhoofd en kustte hem.

‘Maar je bent vandaag jarig.’ Zijn warme tranen doorweekten mijn hardloopshirt en werden meteen koud terwijl ik hem zo stevig mogelijk probeerde vast te houden. Ik zou alles doen wat in mijn macht lag om zijn pijn weg te nemen, om alles terug te nemen wat ik net gezegd had. Maar ik kon de kogel voor papa niet opvangen.

Gus jankte het uit terwijl kapitein Wilson bleef zitten. Hij observeerde geduldig mijn moeder en het gebrek aan reactie van haar kant. Ik vroeg me af hoelang het zou duren voor de woorden ‘medicatie’ en ‘psycholoog’ zouden vallen. Mijn moeder was de sterkste persoon die ik kende, maar ze had altijd gesteund op de fundering die mijn vader was.

Toen zijn lichaam beefde van de laatste snikken, vroeg ik Gus wat hij wilde – of er ook maar iets was wat ik voor hem kon doen om het een klein beetje beter te maken. ‘Ik wil dat je taart en ijs eet.’ Hij tilde zijn hoofd van mijn borst en kneep in mijn hand. ‘Ik wil dat je je verjaardag viert.’

Paniek welde in me op, mijn hartslag versnelde en tranen prikten in mijn ogen. Iets heftigs en vreselijks greep om zich heen in mijn ingewanden en wilde eruit, wilde erkenning, wilde gevoeld worden. Ik grimaste meer dan ik glimlachte en knikte uitbundig. Ik hield het lieve gezichtje van Gus in mijn handen en keek naar kapitein Wilson. ‘Kunnen we tien minuten pauze nemen?’

De kapitein knikte langzaam, alsof hij aanvoelde dat ik – zijn enige stabiele persoon in een huis van rouwende vrouwen en kinderen – elk moment in tranen kon uitbarsten. ‘Is er iets wat je nodig hebt?’

‘Zou u mijn oma kunnen bellen en vragen hoe het gaat? Ze verloor haar man in Vietnam...’ Dat was alles wat ik kon zeggen. De onvermijdelijke schreeuw in mijn lichaam kwam steeds dichterbij een uitbarsting.

‘Dat kan ik wel.’

Ik kuste Gus’ voorhoofd, pakte mijn sleutels en rende de deur uit voordat ik instortte. Ik ging razendsnel zitten in de bestuurdersstoel van mijn Volkswagen Jetta, het cadeau dat ik van mijn ouders had gekregen toen ik slaagde voor high school. Mijn vader wilde dat ik een veilige auto had voor de ritten naar huis vanaf de Universiteit van Colorado in Boulder. Jammer genoeg had hij die veiligheid in Afghanistan niet.

Ik drukte de sleutel in het contactslot, startte de wagen en reed keihard achteruit de oprit af. Ik scheurde heuvelafwaarts, nam de bochten zonder af te remmen en dacht voor het eerst sinds ik mijn rijbewijs had niet na over mijn eigen veiligheid. Voor de supermarkt sprong het verkeerslicht op rood en toen pas voelde ik de kou, waardoor mijn vingers tintelden. De thermometer in de auto gaf aan dat het min acht was buiten, en ik was nog steeds gekleed voor het hardlopen op een loopband. Ik had mijn jas niet aangetrokken.

Ik parkeerde de Jetta en liep de supermarkt in, blij dat mijn handen en hart zo verdoofd aanvoelden.

Bij het bakkerijgedeelte sloeg ik mijn armen over elkaar. Taart. Gus wilde een taart, dus die ging ik halen ook. Chocolade. Vanille. Aardbei. Slagroom. Roomboter. Er was veel te veel keus. Het was verdomme maar een taart! Waarom had ik zoveel keuze nodig? Wat boeide dat nou allemaal? Ik pakte de taart die het dichtst bij me lag en liep naar de vriezers, waar ik op de automatische piloot een bak chocolate-chip-cookie-dough-ijs uit haalde.

Ik was halverwege onderweg naar de kassa toen ik een klein gezinnetje tegenkwam. Ze waren gemiddeld: vader, moeder, jongen, meisje. Ze lachten toen ze besloten welke film ze voor die avond wilden huren, en het kleine meisje won: het werd *The Santa Clause*. Hoe was het mogelijk dat die mensen zo'n normale dag hadden, en zo'n normaal gesprek? Snapten ze niet dat de wereld gestopt was met draaien?

'Weet je, ze schrijven het er voor je op als je zijn naam erop wilt hebben.' De mannenstem doorbrak mijn gedachten en ik keek op in een paar bekende bruine ogen onder een versleten pet van de universiteit. Ik kende hem, maar ik wist niet meer waarvan. Hij kwam me zo bekend voor. Natuurlijk zou zo'n knappe jongen me zijn bijgebleven, maar op een universiteit met veertigduizend studenten was er altijd wel iemand die bekend leek, en er waren er maar een paar van wie ik daadwerkelijk wist hoe ze heetten, of van wie ik wist waar ik ze ook alweer van kende. Met zo'n gezicht en lichaam had ik me deze jongen wel moeten herinneren, ook al was ik nog zo aangeslagen.

'O, ja, de taart.' Mijn hersenen waren wazig en ik klampte me wanhopig vast aan wat ik er nog van overhad. Ik knikte en mompelde een bedankje voor ik terugliep naar de bakkerij. Mijn voeten bewogen uit zichzelf, goddank.

De forse vrouw achter de toonbank pakte de taart aan toen ik hem overhandigde.

'Kunt u hier misschien "Fijne verjaardag" op schrijven?'

‘Dat kan ik zeker, meid. Voor wie is deze speciale dag?’

Speciale dag? Deze dag kwam rechtstreeks uit de hel. Ik stond aan de toonbank van de bakkerij in een supermarkt, met een taart waar ik geen reet om gaf, en besepte dat dit veruit de kutste dag van mijn leven was. Misschien had dat juist geruststellend moeten zijn: als het niet slechter kon dan dit, dan kon het alleen maar beter worden. Maar wat als dit niet de kutste dag was? Wat als het morgen nog tienduizend keer erger werd dan vandaag?

‘Mevrouw?’

Ik keek weer naar het gezicht van de vrouw achter de toonbank.

‘Welke naam wilt u op de taart hebben?’

‘December.’

‘Ja, mevrouw, het is december, maar welke naam wilt u op de taart?’

Dezelfde paniek borrelde weer op, en verstikte me. ‘Mijn naam. Mijn naam is December.’

De vrouw begon te giechelen. ‘Maar mevrouw, dit zijn de Teenage Mutant Ninja Turtles. Dit is een jongenstaart!’

Er knapte iets in me. De dam brak, de rivier trad buiten haar oevers, enzovoort. ‘Wat boeit mij het nou wat voor taart het is!’

‘Ik denk dat u misschien blijer wordt...’

Dat was de druppel. ‘Nee, ik word niet blijer. Weet u waar ik blij van zou worden? Ik wil terug naar bed, en ik wilde dat dit allemaal nooit gebeurd was. Ik wil helemaal niet in deze supermarkt zijn, een domme taart kopen zodat mijn kleine broertje kan doen alsof onze vader niet dood is! Dus nee, het boeit me niet wat voor taart het is. Ninja Turtles, Barbie, of Spongebob met z’n verdomde blij kop!’

De lip van de vrouw begon te trillen, tranen welden op in haar ogen. ‘Fijne... verjaardag... December,’ zei ze, terwijl ze langzaam met het glazuur schreef op de groen-blauwe taart. Ze gaf de taart met bevende handen aan me terug, en ik knikte dankbaar toen ik hem aannam.

Ik draaide me om en zag dat de universiteitsjongen een pak bosbessenmuffins uit het schap haalde, maar hij had zijn blik strak op mij gericht, met grote, gechoqueerde ogen.

Ik kon het hem niet kwalijk nemen. Ik was ook geschrokken van mijn uitbarsting en baalde ervan dat die midden in een supermarkt was gekomen.

Tranen liepen over mijn gezicht toen ik bij de kassa stond te wachten, terwijl de kassamiep de taart en het ijs aansloeg. 'Tweeëndertig negentien,' zei ze. Ik graaide naar mijn kontzak, waar ik normaal gesproken mijn piepkleine portemonnee in had, maar voelde alleen het zachte materiaal van mijn hardloopbroekje.

'Shit,' fluisterde ik, en ik sloot verslagen mijn ogen. Geen jas. Geen portemonnee. Erg goed voorbereid allemaal.

'Ik betaal wel.' De jongen met de bruine ogen schoof een briefje van vijftig dollar over de kassaband naar de caissière. Ik had niet eens doorgehad dat hij achter me stond.

Ik draaide me om om hem aan te kijken, en was verbaasd over hoe lang hij eigenlijk was. Ik kwam maar tot aan zijn sleutelbeen. Door het plotselinge omdraaien werd ik duizelig, en hij stak zijn armen uit om me op te vangen; zijn sterke handen ondersteunden voorzichtig mijn armen. 'Dank je.' Ik haalde de achterkant van mijn handen over mijn wangen om de tranen weg te vegen voor zover ik dat kon, en gaf hem zijn wisselgeld terug. Hij kwam me zo bekend voor... Maar waarvan nou toch?

'Heb je me nodig?' vroeg hij zachtjes terwijl de caissière zijn Vitamin Water aansloeg.

'Wat?' Ik had echt geen idee wat hij bedoelde.

Hij werd rood. 'Zal ik dat voor je tillen? Ik bedoel, het ziet er zwaar uit,' lichtte hij langzaam toe, alsof hij ook niet kon geloven dat hij dat zei.

'Het is een taart.' Hij moest wel de mooiste onhandige jongen zijn die ik ooit had ontmoet.

‘Oké.’ Hij pakte zijn tas en schudde zijn hoofd alsof hij alles op een rijtje wilde zetten. ‘Kan ik je dan op z’n minst thuis afzetten?’

Wauw, had hij even de verkeerde dag uitgekozen om me te versieren. ‘Ik ken je niet eens. Dit lijkt me nogal ongepast.’

Er verscheen een glimlach op zijn gezicht. ‘Jij bent December Howard en ik ben Josh Walker. Ik ben drie jaar voor jou geslaagd.’

Josh Walker. Fuck. High school. Er kwamen herinneringen boven, maar die Josh Walker kon echt niet degene zijn die nu voor me stond. Nee, die Josh Walker was een getatoeëerde, motorrijdende meidenmagneet, niet deze attente, nette Amerikaanse jongen. ‘Josh Walker. Aha. Ik had vroeger een foto van je op mijn kastdeur hangen, toen jullie kampioen waren geworden van de staat.’ Shit. Waarom zei ik dat nou weer? Hij trok verrast zijn wenkbrauwen op, en ik voegde er in stilte aan toe: *eigenlijk hangt die foto er nog steeds, maar boeiend*. ‘Als ik het me goed herinner, zat je veel te ver met je kop in je ijshockeyhelm om mensen van een lager jaar interessant te vinden.’ Maar andersom vond ik hem wel interessant – en ik was niet de enige. Mijn ogen knepen samen terwijl ik zijn welgevormde gezicht bestudeerde, dat nog hoekiger en mooier was geworden door quasivolwassenheid. ‘En je had veel meer haar.’

Zijn verwoestende grijns baande zich een weg door de mist in mijn hoofd, en leidde me voor een zalig moment af van de pijn. Hoe kon een hockeyspeler zulke rechte tanden hebben?

‘Zie je nou wel, ik ben geen vreemde.’ Hij gaf me mijn taart en zijn glimlach verdween, vervangen door een flits van... pijn? Medelijden? ‘Ember, het spijt me van je vader. Laat me je alsjeblieft thuisbrengen. Je bent nu niet in staat om te rijden.’

Ik schudde mijn hoofd en wendde mijn blik af van zijn meelevende uitstraling. Slechts een moment was ik het vergeten. Ik werd overmand door schuldgevoelens. Ik had me zojuist door een knap gezicht laten afleiden van... alles, en het kwam nu allemaal weer binnen en sneed door me heen. Waarom dacht ik in godsnaam aan

hem? Ik had een vriendje, ik had een dode vader en ik had hier geen tijd voor. Dood. Ik kneep mijn ogen dicht tegen de pijn.

‘Ember?’

‘Ik moet het doen. Ik moet weten of ik het kan.’ Ik bedankte hem nogmaals voor het betalen en stapte zo de realiteit weer in.

Ik gleed op de bevroren leren autostoel en bleef even stijf zitten. Hoe kon iets simpels als het zien van Josh Walker me weer een lichtpuntje geven terwijl alles net uitgedoofd was? De kou van de stoel sijpelde door mijn hardloopbroekje en verdrong de warme gedachten aan Josh. De taart op de passagiersstoel zat me gekscherend aan te kijken met die stompzinnig vrolijke Ninja Turtles. Gus zou er weg van zijn. Als Gus nog ergens weg van kon zijn. God, wat moest hij nou zonder vader? Wat moesten we allemaal? Paniek welde op in mijn borst en bleef steken in mijn keel voordat het explodeerde in een schreeuw. Hoe moest ik zonder vader voor mijn moeder zorgen? Hoe kon ik dit allemaal doen terwijl het enige wat ik wilde doen was me oprollen tot een bal en alles doodleuk ontkennen?

Mijn zelfbeheersing verdween en ik zat exact vijf minuten tegen het stuur aan te huilen. Toen kwam ik overeind, droogde mijn tranen en stopte met huilen. Ik kon het me niet meer veroorloven om te huilen of verdrietig te zijn. Ik moest voor mijn familie zorgen.

DRIE KLOPPEN OP DE DEUR VERANDEREN ALLES

Ember krijgt in korte tijd twee dramatische gebeurtenissen te verwerken: haar vader sneuvelt in Afghanistan en kort daarna, als ze al zo kwetsbaar is, treft ze haar vriendje Riley in bed aan met haar huisgenoot. Ze vindt steun bij ijshockeylegende Josh – haar nieuwe buurman en de hockeycoach van haar broertje. Hij weet ondanks al haar verdriet weer wat licht in haar leven te brengen. Ember wil zich niet meteen in een nieuwe relatie storten en houdt hem op afstand. Maar wanneer ze ontdekt dat Josh een groot geheim heeft, staat Ember voor een belangrijke keuze: wil ze de onzekerheid van een leven mét Josh of bestaat er een leven zonder hem?

REBECCA YARROS is de onvolprezen *New York Times*-, *USA Today*- en *Wall Street Journal*-bestsellerauteur van meer dan vijftien emotionele romanceboeken, zoals *The things we leave unfinished*, *In the likely event* en *De laatste brief*. Daarnaast schreef ze ook de populaire romantasy-serie *Fourth Wing*, die wereldwijd een bestseller werd. *Full measures* is het eerste deel van haar spannende en romantische debuutserie *Flight & Glory*, over de levens en liefdes van militaire piloten.

Z&K

ZOMER & KEUNING

ISBN 9789020562125 NUR 340

9 789020 562125

www.zomerenkeuning.nl